

La qüestió

EL VALÈNCIA, A PRIMERA

Un gol i un forat

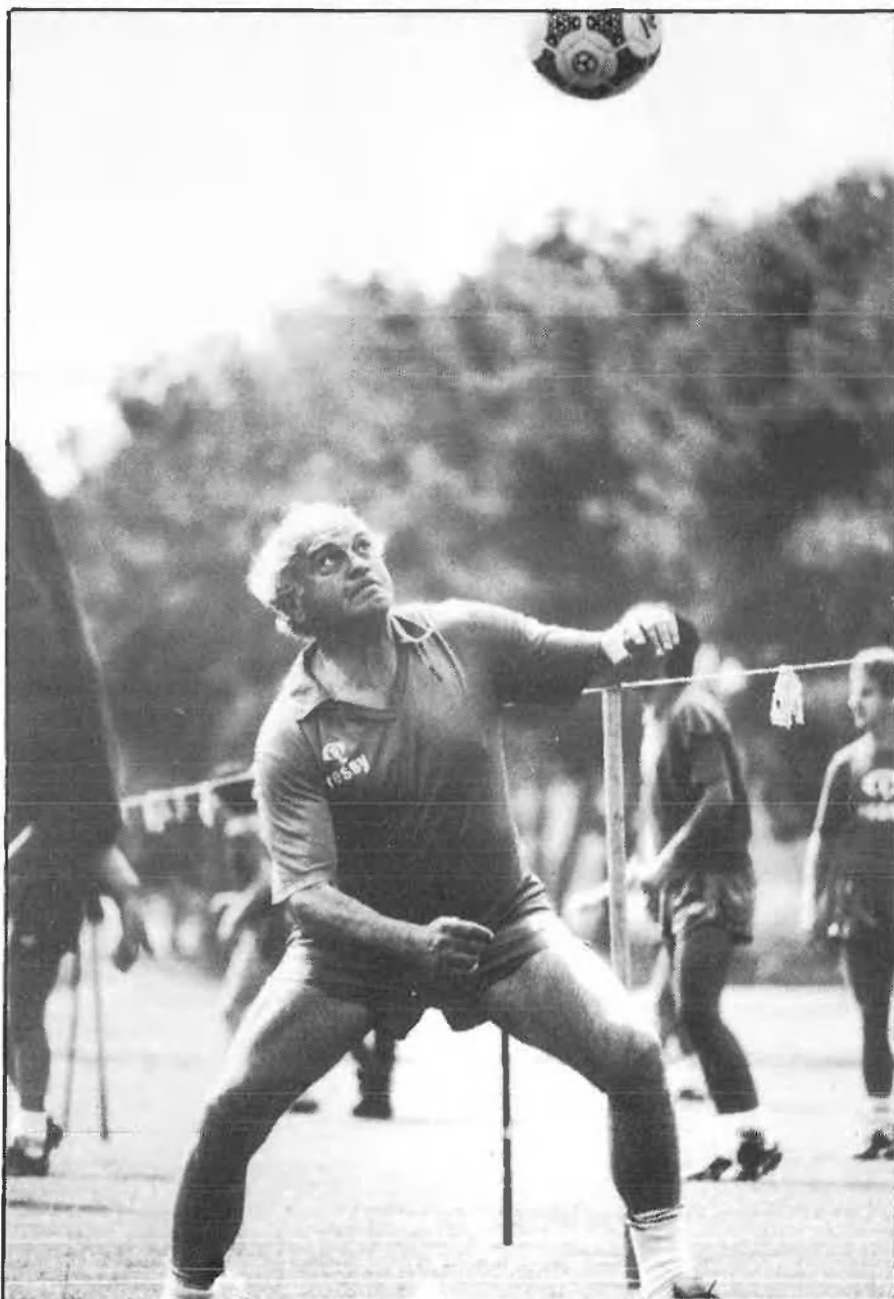
La classe política es llepà els dits, als aficionats valencianistes els paregué el més bell somni d'una nit d'estiu, i a la fi passà el que quasi tots esperaven, el València CF tornà al paradís de la primera divisió d'on havia estat expulsat pels seus múltiples i reiterats pecats contra el bon ordre futbolístic que avui tothom transigeix, però que en el cas de la històrica entitat de Mestalla ja havia superat tots els rècords de destrellat i desraó.

Fa poc més d'un any el València baixava per primera vegada en la seua història a segona divisió. No hi baixà per tenir un mal equip i per manca-li bons jugadors. Les raons que abocaren el club «merenga» a la segona divisió, quina paraulota encertaren a dir alguns, calia buscar-les en la ruptura produïda en una directiva que era incapaç de tirar el club endavant, mentre alguns dels seus membres s'entestaven a treure pit en totes les fotos i a aparcar els seus rutilants vehicles d'importació a la mateixa vorera de les oficines del club per on passa ara el carril-bici.

Tota l'ostentació i la supèrbia heretada de l'època de vaques grosses de Ramos Costa per uns quants novinguts, als quals es permetia l'entrada a la directiva amb l'únic requisit d'avançar quantitats per prolongar la vida del malalt irrecuperable. Aquestes actituds tan generoses no impediren que els jugadors no estiguessen mai al corrent de les mensualitats, que als empleats del camp i de les oficines se'ls acabà la paciència de tanta promesa incomplida. El València no podia aixecar el vol ni per casualitat. Tan sols li restava el bon nom i les velles gestes que els seus desconsolats aficionats recordaven amb nostàlgia per eixir d'un tràngol tan amarg. El quadre simptomàtic parlava d'una directiva que en quatre anys havia tingut disset abandonaments d'altres tants components, una economia sumida en un veritable caos, la desconfiança d'una afició cansada i la desorientació d'una plantilla que canviava cada any d'entrenador.

L'avis de l'1 de Maig del 83 fou desatès. En aquella data s'invocà el poder diví de la Maredeu dels Desemparats per explicar el que era inexplicable. Se salvaren del descens davant el Real Madrid al qual bastava un punt per ser campió, el València guanyà per la mínima i comptà amb el suport dels quatre marcadors. Ramos Costa ja havia dimitit, i darrere restaren els seus falsos oripells, mentre que alguns dels

Un gol de Quique, davant el Huelva, fa dos diumenges, va dur, matemàticament, el València a primera divisió. A primera, amb un forat, encara, de centenars de milions, que només una política continuista dels encerts directius d'enguany podrà ajudar a anul·lar.

seus companys de viatge prosseguien la travessia i no tenien empatx a ser els primers a acusar-lo.

Però tot s'oblidà i no s'extragueren les conseqüències profitoses de l'experiència, malgrat l'aparent recança i la intenció de no repetir les errades, la frase més escoltada en la boca dels dirigents del club valencianista era: «si no hem baixat aquesta vegada, ja mai no baixarem a segona».

I, tres anys després, el València baixà. Es buscaren múltiples teories i causes, la ciutat es commocionà, tots acudiren a donar el condol. Fins i tot Televisió Espanyola, tan seca i freda a l'hora d'informar del descens, es féu ressò del tema. Garcia Candau era el director de l'àrea d'informació esportiva de Prado del Rey. El València, aquesta vegada, no el salvà ningú. No hi hagué miracle i, el que és pitjor, aquesta vegada no es veien enlloc les solucions. L'últim intent desesperat de contractar el tècnic-talismà Alfredo di Stefano per a substituir el jove alumne aventatjat Valdez també fracassà. Amb l'equip en segona s'obriren interrogants abismals acompanyats d'un sentiment de pessimisme al voltant del futur del València. Només aquelles persones que avisaren de feia temps i que ni tan sols no exerciren d'oposició per la debilitat de les estructures valencianistes es van fer l'ànim amb una premissa: el descens pot ser positiu si es neteja d'una vegada la casa. S'imposava el canvi de timó, i, a l'establishment dominant, no li quedà més remei que abaixar la guàrdia i retirar-se als seus caus.

Arturo Tuzón, home seriós i honest amb les idees clares, va acceptar el rept de la presidència d'un club en les hores més baixes. Es va rodejar d'un equip en què amb alguna excepció sobraven els protagonismes i les ambicions. La darrera sorpresa va ser comprovar com Roberto era traspassat al Barça pels directius a fi de recuperar-ne les bestretes. Tan dadivosos elements van quedar al descobert i amb les vergonyes a l'aire. Tuzón, criat a Vall d'Uixó, treballador empedreït, coneixedor profund de les plagues que endanyaven el València, forjat en el món difícil de la pilota —per ser propietari del famós trinquet de Pelayo— i marcat en el caràcter per una llarga estada a Bilbao, es llança a la tasca de reconstruir la casa assolada per la incompetència, sense crèdit ni recursos, desprestigiada i, encara pitjor, sense diners per pagar els deutes pendents a la llarga llista de creditors que esperaven ansiosos el torn per cobrar.

No cal parlar dels miracles a què s'acollien els rectors d'èpoques passades. El València ha canviat i ha començat amb bon peu el treball de la recuperació, no solament per l'ascens a primera, sinó per les noves maneres. El València i la directiva han complert les promeses realitzades als socis. Els jugadors s'han sentit sostinguts pel club, han cobrat sempre puntualment i han vist com el club els oferia possibilitats i alternatives per al futur, quan el futbol s'acabe.

La reconstrucció ha rebut el suport de la credibilitat de la imatge donada i ha estat capaç d'atraure no solament

els socis i afeccionats perduts, sinó que també ha aconseguit dur a terme un ampli pla per millorar la situació en tots els aspectes. Les graderies del Mestalla s'han omplert cada diumenge i les recaptades obtingudes davant equips com el Figueres, Sestao, Castilla o Logroñés han superat àmpliament les de la majoria dels estadis de primera divisió.

El València en segona ha comptat amb més socis que l'any passat en primera, per primera vegada en els darrers

les institucions públiques semblen entendre'l, tot entrant a col·laborar des de diversos fronts una volta s'han assegurat que al davant hi ha persones responsables, serioses i capacitades.

A pesar que s'han comès errors, l'equip Tuzón ha gaudit de la virtut de saber dissimular i tapar qualsevol esvarada. Actitud que contrasta amb èpoques recents en què les divisions internes propiciaven punyalades entre les distintes bandes constituïdes. Així no

Només una política de planter, de «club modest», pot afermar l'ascens.

anys es tancarà balanç amb un superàvit que podria haver estat encara major si s'hagués aconseguit de realitzar una bona campanya en la Copa. Quasi ningú recordava l'última vegada que a l'assemblea de socis es presentava un pressupost sense desviacions negatives prèvies. Una cosa increïble, treballant amb el cap i anant amb la veritat per davant. La famosa frase a què s'acullen els directius: «si la piloteta entra, ets un fenomen; si no, ets una merda» quedava per terra.

Un equip jove, majoritàriament fet amb gent de la casa, un entrenador que ha sabut treballar amb el suport d'una excel·lent preparació física, han contribuït a crear un bon ambient al vestuari, on ben sovint comencen a guanyar-se els partits. Amb una política de fets, constant i sense grandiloqüències, el València de nou en primera no s'assembla en res a l'equip esvaït i acomplexat que baixà de categoria. El futbol no és tan difícil com alguns volen fer veure que és i fins i tot

s'arribava enlloc i justament s'acabà en segona divisió de la mà del president Vicente Tormo, qui va voler acontentar a tots i no pogué acontentar ningú. No va ser mai la persona idònia per al càrrec ni tampoc per a figurar en el món del futbol, que exigeix temps i astúcia.

Tot i la recuperació, queda encara molt de camí per fer. S'ha endreçat la trajectòria i, si l'actual directiva del club segueix treballant davall les mateixes premisses de seriositat sense deixar-se envair per l'eufòria i la prepotència, seran capaços de tornar el club al lloc perdut. Sense eufòries i sense vanitats, han donat el primer pas però se n'han de donar molts més. Només amb la continuïtat de les perspectives actuals es podrà eixugar un forat econòmic que ha passat, en un any, de dos mil a set-cents milions de deutes. Si la primera divisió no torna a enfitar el València C.F., la debacle quedarà com un malson. □